

In memoriam

**ЗОРАН ТРИПКОВИЋ
(1933-2007)**

После дуге и тешке болести, 9. маја 2007. године, у Ваљеву је преминуо Зоран Трипковић, познати новинар, вишегодишњи директор, главни и одговорни уредник Радио Ваљева и историчар спорта и физичке културе у Ваљевском крају.

Зоран Трипковић се родио 1. марта 1933. године у Гучи, сада Општина Лучани, у честитој породици. Деда Милан, дугогодишњи свештеник у Крчмару, писао је за црквену штампу и још неке листове. Отац Милорад, порески инспектор службовао је у више места Србије. Мајка Љубица, домаћица, потиче из познате породице Ђенића, из Чајетине, која је дала изузетан допринос развоју културе у златиборском крају. Стриц Душан, чиновник Колубарске банке у Мионици био је дописник многих листова и часописа. Брат Милан, магистар историјских наука и педагошки саветник, познати истраживач завичајне прошлости и плодан писац.

Основну школу завршио је у Мионици, а нижу гимназију учио у Мионици и Убу. Више разреде гимназије завршио је у Ваљеву 1952. године. Студирао је на Правном факултету Универзитета у Београду. Касније, уз рад је завршио Вишу школу за социјалне раднике (1975) и Факултет политичких наука (смер социјални рад и социјална политика) у Београду, 1981. године. Његова сећања на боравак и школовање у Мионици, објављена су у књизи „Грађанска и њени ђаци” (Мионица, 2000), док су његове биографије штампане у Споменици „Матуранти Ваљевске гимназије 1952. године” и Лексикону „Ко је ко у Ваљевском крају 2006”.

Први новинарски прилог објавио је у листу „Футбал” из Београда, децембра 1953. Као новинар радио је у „Напреду”, од 1955. до 1967. године, у свим рубрикама (спортској, културној, градској, унутрашње политичкој), а нарочито као уредник спортске рубрике и технички уредник листа. Поред тога што је писао за новине, преламао је лист, замењивао главног и одговорног уредника, па и директора. Од 1960. до 1967. године био је технички уредник листа „Напред”.

Од оснивања Радио Ваљева (1967) до априла 1983. године био је главни и одговорни уредник програма, а од 1979. и директор ООУР Радио Ваљево. Под његовим руководством Радио Ваљево се стално развијао, а програм обо-

гађивао, па и прерастао у међуопштински радио за шест општина ваљевског краја и програмски окренут целој Србији. Кадровски веома јака, технички солидно опремљена, и по неким оценама, била је то по много чему најбоља локална радио станица у Србији. У то време, новинари овог гласила освојили су 21 награду и 17 похвала. По истеку четвртог мандата није конкурисао на та радна места, па је најпре до 1987. године био водитељ емисије и координатор рада за Заједнички програм Удружених радио станица Србије.

У „Напред” за уредника спортске рубрике вратио се 1987. године, где остаје до пензионисања 1990. године. На захтев колектива Радио Ваљево, од октобра 1992, до априла 1993. године, био је вршилац дужности директора, главног и одговорног уредника Радио Ваљева.

Био је дописник из Ваљева београдских новина: „Фудбал” (1953-1960), „Вечерњих новости” (1955-1960), „Политике” (1959-1960) и југословенског листа „Спорт” (1960-1980). Повремено је писао и за Радио Нови Сад, новосадски „Мађар Со” и „Дневник”, осјечки „Глас Славоније (1956-1957), сплитску „Слободну Далмацију”, сарајевско „Ослобођење”, РТВ Загреб, ревију „Бели нарцис”, „Мионички запис” (1993-2000), београдску „Нашу штампу”, ваљевску ревију и календар „Ваљевац”, односно „Колубара” (1991-2006). За „Мионички запис” приређивао је рубрику „Прелиставамо стару штампу”. Био је и остао особена личност ваљевског новинарства која је много водила рачуна о писмености својих текстова и тачности података које користи.

Истраживао је спортску прошлост Ваљева и околине, а резултате својих истраживања саопштио је на четири научна скупа и публиковао их по разним листовима, часописима, календарима, разним зборницима и јубиларним публикацијама. Само на страницама ваљевског недељника „Напред” објавио је преко 250 прилога из спортске прошлости овог краја. Припремао је монографију спорта Ваљева по енциклопедијској методи, а део тог материјала објавио је у књизи „Ваљевски спорт 1870-1990”, која је изашла 1995. године. Са Браниславом Милосављевићем припремао је и монографију ФК „Будућност” из Ваљева.

Чланке из историје спорта објављивао је у Гласнику Историјског архива Ваљева, календарима „Колубара” и „Ваљевац”, монографији „Занатство ваљевског краја”, зборнику „Мионица и Мионичани”, јубиларном издању „40 година ваљевске кошарке”, зборнику „Село”, листовима „Гимназијалац” и „Гимназион”, Биографском лексикону Ваљевског краја итд. Само у Гласнику објавио је следеће радове: *Ваљевски сјорти клуб „Будућности” у периоду 1931-1933. године* (4/5); *Сјорти у ваљевским листовима између два светска рата* (20/21); *Гимнастика, телесно војно вежбање у ваљевској гимназији 1870-1914* (25); *Радио у ваљевском крају* (28/29); *Развој стирељаштва у ваљевском крају 1880-1914* (31); *Планинарство, покрети извидника и планинки и ситез скаутиа у Ваљеву 1900-1941* (32) и *Кристиа Качевић – учитељ гимнастике у Ваљевској гимназији 1911-1913* (34).

Био је члан Удружења новинара Србије од 1958, а у више наврата председник Актива новинара Ваљево, у два мандата члан Председништва Удружења

новинара Србије и делегат Удружења новинара Србије на Скупштини Савеза новинара Југославије у Љубљани (1987). У Заједници радиодифузних организација Србије био је председник Програмске комисије (1978-1980) и председник Извршног одбора Скупштине (1977-1979) и први председник Секције локалног радија у скупштини ЈРТВ.

Био је ангажован и у друштвено-политичком животу Ваљева и повераване су му разне одговорне дужности. Поред осталог, био је председник Комисије за историју радничког покрета и КПЈ при Општинском комитету СКС Ваљево, председник Акционе конференције СК НРУ „Напред” итд. Као активни спортски радник обављао је, између осталих, дужност председника Савеза спортова и Фудбалског савеза општине Ваљево.

Одликован је Орденом рада са сребрним венцем и Орденом рада са златним венцем. Добитник је Сребрне плакете Удружења новинара Србије, Плакете НРУ „Напред”, Плакете радио Ваљева, Плакете листа „Спорт 1945” и Златног микрофона Радио Београда, као и награде Савеза спортова Ваљева за животно дело у категорији спортског новинарства.

Поводом смрти Зорана Трипковића одржана је комеморативна свечаност у Клубу Радио Ваљева. Говорећи том приликом новинар Здравко Ранковић је поред осталог рекао: „Кад год се, из било којих разлога враћам *Найпрегу* од пре пола века, а то чиним са поприличном учесталошћу, понајвише пажње ми привлаче Зоранове многобројне белешке о тадашњем Ваљеву и Ваљевцима, обједињене рубриком *Ваљевски мозаик*. О животу у ваљевској вароши ти записи сведоче речитије и потпуније него ли сви преобимни извештаји са вишесатних комитетских и других политичких заседања, па и мноштво чланака о изузетним привредним достигнућима. Драгоценије су те Зоранове ситнице и од свих амбициозно писаних („друштвено ангажованих”) репортажа. А слутим да је, тај и такав Зоранов рад, био онда омаловажаван. Од понекога чак и исмеван”. Тим поводом подсетио је да је сваке недеље у излогу редакције „Напреда” истицао пано са резултатима значајних фудбалских надметања.

Сахрањен је 11. маја 2007. године на Новом гробљу у Ваљеву, у присуству родбине, колега, пријатеља и бројних спортских радника. Био је ожењен Борком Митровић из Лајковца, која је најпре радила као учитељица у Јабучју и Бајевцу код Лајковца, потом завршила Вишу школу за социјалне раднике и Факултет политичких наука (смер социјалне политике) у Београду и као социјални радник радила у Заводу за запошљавање и Холдинг компанији „Крушик” у Ваљеву.

Милорад Радојчић